

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 163. Bij Duke Ellington's eerste concert in de New Yorkse Carnegie Hall ging zijn grootste en meest ambitieuze werk in première, de "Black, Brown and Beige Suite". Die hoort u in het komende uur. Zo'n tien jaar lang had hij gesproken over de opera "Boola" waaraan hij werkte, maar verder dan, op papier wat fragmentjes is die nooit gekomen. Midden december 1942 begon hij aan de "Black, Brown and Beige", die in een week tijd, terwijl de laatste muziek toen nog geschreven werd, gerepeteerd werd in de Nola studio's. De band was nog nooit zo serieus bezig geweest, de musici spraken onderling af ~~die~~ week niet te drinken, en op 22 januari '43 was de try-out in de High School van Rye in de staat New York. De volgende dag was er het twee-en-een-half uur durende concert in Carnegie, de 27ste een herhaling daarvan in de Symphony Hall van Boston. Beide concerten werden met de in die gebouwen beschikbare apparatuur op 78-toeren lakplaten opgenomen, ver na de Tweede Wereldoorlog verschenen, in kwaliteit nogal uiteenlopende, illegale LP's, 'bootlegs', met muziek uit die concerten, waarbij de "Black, Brown and Beige Suite". Pas in 1977 werd het Carnegie-concert compleet officieel uitgebracht op drie LP's door Prestige. Een deel van de originele platen was inmiddels zo beschadigd dat voor de "Black, Brown and Beige" tot en met de Johnny Hodges-solo in "Come Sunday" gebruik werd gemaakt van het concert in Boston.

De "Black, Brown and Beige Suite" bestaat uit drie grote delen, en binnen die drie weer kortere die in elkaar overgaan. De drie secties werden door Ellington van korte gesproken inleidingen voorzien. Het eerste en langste deel, "Brown"^x bestaat in hoofdzaak uit 'Worksong' en 'Spiritual'. De musici die u daarin individueel hoort zijn in volgorde: drummer Sonny Greer op pauken, Harry Carney-baritonsaxofoon, Harold Shorty Baker-trompet, trombonist Joe Nanton die een vrije solo speelt, waarna de lead-altsaxofonist Otto Hardwicke even naar voren komt. De buisklokken van Greer geven de overgang naar 'Spiritual' aan, volgen Juan Tizol met ventiel-trombone en Ray Nance op viool. Dan komt de grote altsaxofoonsolo van Johnny Hodges in "Come Sunday". Volgen nog Shorty Baker op open trompet, en cornettist Rex Stewart met cup. Na hem een stukje solo door bassist Junior Raglin, nogmaals Tizol, en als laatste solist de trombonist Lawrence Brown.

X Black and
all over '83

Het tweede deel, "Brown", begint met 'Mauve' waarin de afschaffing van de slavernij, de Spaans-Amerikaanse oorlog waarbij Cuba veroverd werd, en Ellington legt uit dat oude zwarte mensen het soms moeilijk met de nieuwe situatie hadden. Na Rex Stewart als cornetsolist, trombonist Joe Nanton en bassist Junior Raglin, wordt die frustratie uitgedrukt in een duet van Stewart en Nanton met wat Ellington-piano, een stukje dat de componist noot voor noot gestolen had van Ben Webster's liedje "Deary". Het tweede segment van "Brown" is 'The Blues', die overigens maar één keer een 12-matig stuk bevat. Zangeres in 'The Blues', met tekst van Ellington zelf, is Betty Roché. De tenorsaxofoonsolo wordt gespeeld door Ben Webster. "Beige" is het derde en laatste deel. Ellington speelt er kort piano in, trompettist Shorty Baker is te horen in 3/4 maat, heel uitzonderlijk in jazz toen, volgen trombonist Lawrence Brown, trompettist Wallace Jones, weer Ben Webster, een stukje Harry Carney op klarnet, waarna de motieven uit de Suite even terugkomen, voordat het coda wordt ingezet. Rex Stewart speelt lead in dat slot.

Carnegie Hall, New York, 23 januari 1943, de "Black, Brown and Beige Suite", ondertitel 'A tone parallel to the history of the American Negro' - ingeleid door Duke Ellington.

"Sugar
Hill
Panthouse"

plaat 1

<u>Duke Ellington a/h Orchestra</u> : Black, Brown and Beige Suite (Duke Ellington)	
Prestige P-34004	Black - 21:56
	Brown - 12:02
Kant 3 + 4	Beige - 14:32

Duke Ellington's "Black, Brown and Beige Suite", zoals uitgevoerd op Ellington's eerste Carnegie Hall concert, 23 januari 1943, de muziek tot en met Johnny Hodges in "Come Sunday" was uit het concert in Boston op de 27ste. Het orkest: Wallace Jones, Harold 'Shorty' Baker, Rex Stewart en Ray Nance-trompetten. Lawrence Brown, Joe Nanton en Juan Tizol-trombones. Otto Hardwicke en Johnny Hodges-alt, Ben Webster en Chauncey Haughton-tenor, Harry Carney-baritonsaxofoon Duke Ellington-piano, Fred Guy-gitaar, Junior Raglin-bas, Sonny Greer-drums. Zang: Betty Roché.

De kritiek, behalve bij de muziekbladen Down Beat en Metronome, was toen nog geheel in handen van klassiek geschoolde scribenten, en die oordeelden practisch unaniem dat Ellington en zijn dansorkest

XX

niet zulke pretenties moesten hebben en gewoon van die aardige drie-minuten-liedjes spelen. De "Black, Brown and Beige Suite" was Ellington's levenswerk, pas later ontdekte men dat het schitterende muziek was met blijvende waarde in elk geval tot nu ^{na} veertig jaar ~~XXXXX~~, en hij was zo kwaad dat hij de Suite meteen uit het repertoire nam. Vriendelijk, maar met voor insiders te herkennen bijtend sarcasme, legde hij bij zijn tweede Carnegie-concert aan het publiek uit dat het, zoals altijd bij hem, ~~XXXX~~ om Lichte Muziek ging. Dit was deel 163, NOS Jazzgeschiedenis, MdR.

ten Talanr.
vasteld
op 11 de-
cember 43

plaat 2

Duke Ellington a/h Orchestra: Take the 'A' train (Strayhorn)
A/1 op gespr.inleiding - 2:30 - Ember EMBD 2001

0 0 0 0 0

NA 109215
109162